

Wapendrager op dor blad.

Bescheiden in hun voorkomen zijn Nachtkoekoeksbloemen en Silene, zij verwachten dan ook voornamelijk de minder groote insecten, uiltjes en motjes. Is de Koekoeksbloem overdag ook nog wel te spreken, met de Silene is dat juist niet het geval, ze verborgt zich dan zooveel mogelijk door het totaal inschropelen van haar fijne, witte blaadjes, die pas laat in de avond zich strekken en dan fraaie kleine bloemen vormen. Het vermogen om zich schuil te houden wanneer de zon ons zijn licht zendt, is alle wezens die in het duister hun grootste activiteit vertoonen, min of meer eigen. Uilen en vleermuizen zoeken donkere hoeken op in torens en schuren, padden kruipen weg onder steenen of blad, bloemen verschrompelen tijdelijk of voorgoed en vlinders.. gaan rustig in het volle licht een dutje zitten doen. En toch vinden we ze niet, wat kan daar wel de oorzaak van zijn? Het is een combinatie van twee eigenschappen, namelijk hun kleur en het vermogen urenlang doodstil te kunnen zitten. Maar die kleur is wel het voornaamste, want niet alleen is ze onopvallend, doch

tevens een staaltje van de prachtigste camouflage. In de spleten van dennenschors bijv. zitten meestal tamelijk veel vlinders, die één geheel vormen met de stam. Het frappantst echter is de beschermingsinrichting van de Wapendrager, een tamelijk groote nachtvlinder. Zijn kop is dicht behaard en geel van kleur met een bruine rand. De toppen der bovenvleugels zijn van een dergelijke teekening voorzien, terwijl de vleugels verder zilvergrijs zijn met kleine donkere streepjes. Nu rust zoo'n Wapendrager bij voorkeur uit op de grond in de buurt van berken en elzen. Daar zit hij dan tusschen dor blad en doode takjes; en nu vormt hij daar geen geheel mee, neen, hij is zelf een dood stukje hout! Dat zou je tenminste zweren als je niet beter wist. De foto van de Wapendrager, die aan zijn dutje bezig is doet dientengevolge sterk aan een zoekplaatje denken!

K. HANA.

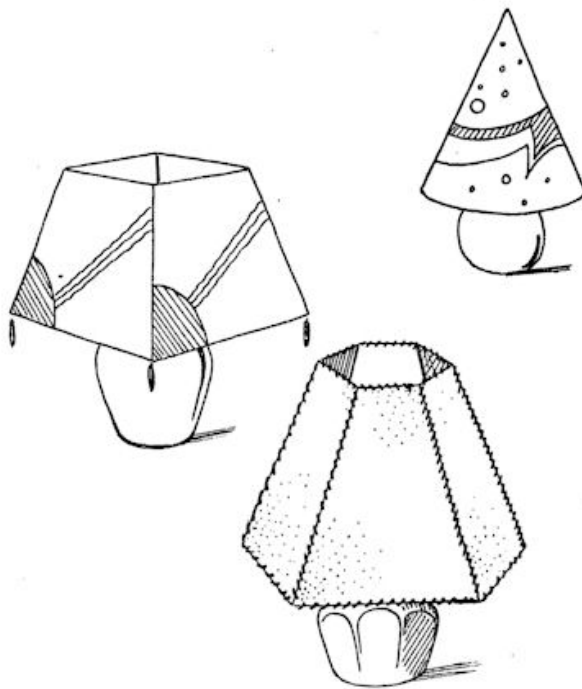
portretje

Ze is mager, lelijk en dom, en van een vage leeftijd ergens in de buurt van de zestien. Zo lang ze zich heugen kan heeft ze voor iemands voeten gelopen en is daardoor overvloedig afgesnauwd. Thuis wordt ze als een schichtige kip opgejaagd door een bazige moeder, die zich aan haar onhandigheid ergert. In de grote zaak, waar zij loopmeisje en voetveeg is, slikt ze gedwee de bittere nasmaak van alle standjes, die van bovenaf onveranderlijk tot háár doordruppelen. Haar onnozele antwoorden zijn staande moppen geworden onder de spotzieke winkelmeisjes, en als er deftige klanten zijn, wordt ze haastig weggemoffeld, als een verschoten coupon, die de etalage mocht ontsieren. Ze sliffert geduldig door de eindeloze straten,

scheef lopend met haar grote doos. Ze zal wel krom gegroeid zijn voor haar twintigste, maar dan zal iedereen ervan overtuigd zijn, dat dit enkel en alleen haar eigen schuld is. Soms prevelt ze doelloos voor zich heen, als ze door de drukke straten schuifelt. — Maar opeens kan ze stil blijven staan voor een kleurige etalage, en dan beginnen haar fletse ogen verrukt te glanzen. Er is ook wel eens een klein speels poesje in een vensterbank, dat zich willig laat strelen door haar groezelige magere hand. En ze loopt geduldig een kwartier om, ondanks haar moede voeten, om te knikken tegen het kleine bleke meisje, dat ergens in een stille straat al zo heel lang geduldig in de kussens voor het raam ligt.

RIE v. R.

ook beschilderen. Het teekenen van motieven doen we liefst met Oost-Indische inkt. Desgewenscht kunnen de beschilderde kapjes naderhand gevernist worden, wat we doen met een platte veerkrachtige verfkwas. Willen we het kapje craqueleeren, dan moet het eerst gevernist worden. Daarna wordt het bestreken met een niet te dikke oplossing van Arabische gom. De kap wordt met een haardroger of bij de kachel gedroogd. Door de warmte gaat de gom barsten.

Een aardig effect is te bereiken door op een naturelkleurig kapje, met een lap wat met terpentijn verdunde olie verf uit te strijken. De olie verf dringt in de barstjes. Als ze er goed ingetrokken is, wrijven we de heele kap met een schoone lap af. Alle verf, behalve die in de barstjes gedrongen is, verdwijnt, zoodat de barstjes zich heel duidelijk in de gebruikte kleur tegen het naturel perkament afteekenen. Daarna wordt de kap (liefst pas 'n paar uur later) nog eens gevernist met glanzende plakkaatvernis.

Willen we iemand een bijzonder mooi cadeau geven, dan verzinnen we eerst net zoo lang, tot we een prettig ontwerpje hebben, dat ons geheel voldoet, of nog liever, dat we in overeenstemming weten met de smaak van degene, voor wie 't bestemd is, en dan gaan we een heel garnituur maken in dezelfde kleur en met hetzelfde steeds terugkerende motief. Het wordt een groot cadeau, maar hoe zal 't gewaardeerd worden!

Zoo krijgen we dan: schrijfmap, kleinere bloc-note, boekomslog met boekenlegger, foto-album, kalendertje en kapje voor bureau- of schemerlamp.

Alle werksters succes bij hun arbeid!

JETTY DUMÉ.

portretje

Zij is groot en statig, en haar grijze ogen zijn scherp en koel. Zij is correct in alles, in de wijze waarop ze haar werk doet, zowel als in de zorg waarmee ze zich kleedt. Zij is beheerst en evenwichtig, en weet wat haar op haar leeftijd past.

Haar kollega's waarden haar, op een afstand, en zijn eigenlijk een beetje huiverig voor haar koele, onveranderlijke onberispelijkheid. Zij heeft de teugels strak in handen, altijd, zowel in de klasse als in haar eigen leven. Zij prepareert haar lessen, zij corrigeert met pijnlijke ijver, de vaste blik van haar vorsende ogen klemt zelfs de weerbarstigste en opstandigste bakvis in de vastberaden greep van haar sterke wil. Rechttop en strak staat zij voor haar klas, rechttop en strak gaat zij door het leven. Zij duldt geen toenadering, zij is niet bemind, maar even-

min gehaat. Zij is strikt rechtvaardig, en meer dan plichtsgetrouw, maar haar gezicht is koud, en haar mond strak.

Want zij is bang. Bang, dat op een onbeheerst ogenblik iemand een blik in haar eenzaamheid zal slaan, en medelijden zal hebben.

En medelijden vreest zij meer dan iets ter wereld.

Daarom verbleekt zij op een morgen, als een nieuw, argeloos-vriendelijk kind een tuiltje viooltjes op haar lessenaar heeft gelegd. En haar bedanken is zo ijskoud en afwerend, dat de arme kleine bloemen ervan schijnen te verschrompelen, en het verschrikte geestertje het hoofd laat hangen en bloost.

Zijn zij daarom zo triest verlept, de tere viooltjes, vóór de avond valt?

RIE v. R.

houden er natuurlijk rekening mee wat het beste bij de taferversiering voldoet. Voor de vele verpleegsters onder onze lezeressen geven we, op verzoek van een van hen, nog wat ideetjes voor de zaal en de nachtkastjes der zieken.

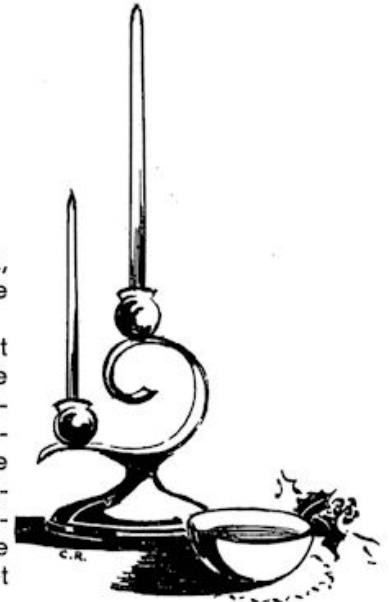
De zaal wordt versierd met takken dennegroen, hulst en kerstklokken. Heel feestelijk staat het om in zoo'n groote ruimte van de verlichting iets bizonders te maken. Hoepels omwoelen we met rood crêpe-papier, en versieren ze verder met dennegroen, terwijl een groote toef van hulst en mistletoe wordt aangebracht. Met vier roode linten (hij moet goed recht komen te liggen) hangen we de hoepel aan het plafond.

Daarna worden op gelijke afstand knijpers bevestigd, waarin lange witte zuivere stearine kaarsen komen te staan. Kaarsen van minder goede kwaliteit zouden gaan kromtrekken of afdruipeu.

Over de nachtkastjes wordt een helder wit servet gelegd, waarop een lange, ter afwisseling nu eens roode, dan weer witte kaars wordt gezet in een kandelaartje of in een uit-

geholde rauwe aardappel, waar omheen rood crêpe papier wordt geplooid. Op elk nachtkastje komt een tak dennegroen — de pittige geur is zoo opwekkend voor de zieken. Verder een aardig klein mandje of pulletje met hulst, mistletoe of 'n paar levende bloemen, desnoods kunnen de takjes ook zoo los op het kastje worden gelegd.

En dan nog een op 'n aardige manier verpakt verrassinkje.

Op een kinderziekenzaal zetten we op elk nachtkastje een aardigheidje, b.v. een kerstmannetje, gevuld met wat chocolaadjes of een klein van karton geknipt sleetje, waarop voor de jongens een wit teddybeertje, voor de meisjes een klein celluloid-popje, met een rood jurkje en 'n puntmutsje met wat witte wol, komt te zitten. Het beertje of popje leunt tegen een rood zakje gevuld met wat chocolaadjes. Tusschen de armpjes wordt een takje dennegroen geklemd, waaraan voor elk patiëntje een naamkaartje wordt vastgemaakt.

Krijgen de kleuters een servet bij het eten, dan is het wel grappig voor deze gelegenheid een in zilverpapier verpakte chocolade kerstkrans, versierd met een rood strikje en een takje hulst, als servetring te gebruiken. Zoo kunnen onze zusters misschien vele groote en kleine zieken wat heenhelpen over de teleurstelling, het Kerstfeest niet thuis te vieren.

JETTY DUMÉ.

portretje

Ze bestaat hoofdzakelijk uit vlechten, armen en benen, alle volgens haar eigen oordeel „idiot lang“. Wat de vlechten betreft, die waren er allang afgeweest, als haar Vader maar niet zo antiek was. Nu helpt al haar stampvoeten niets; „je bent me al genoeg kwajongen“.

Haar waakse grijze ogen in haar bruin gezichtje zijn scherp en spotziek; en wee de arme leraar met wankele orde, als die grijze ogen gaan flikkeren. Ze fietst nooit, maar ze spurt; ze loopt nooit, maar ze holt, en ze zingt nooit, maar ze fluit. „Maar dat doet een meisje toch niet,“ zegt haar wanhopige moeder, als ze weer binnen de bomen langs

de walkant heeft gefietst, of met haar beste zakdoek een plas inkt opgedweild. En haar grootmoeder schudt haar grijze hoofd en zucht: „Toen ik zo oud was als jij...“ Haar levenspad is bezaaid met verloren zakdoeken, zoekgeraakte tasjeu en spoorloos verzwonden boeken. Iedereen vertelt haar plichtmatig, dat ze een hopeloos geval is. Maar als ze op een middag te laat aan tafel komt, met een vuile schram op haar wang, en een kapotte kous, barst ze onverwacht in woedend gesnik uit onder het scherpe standje. En al wat ze zeggen wil, is: „Maar hij zal 't laten — hij zal 't laten...“ De jongen, die het verdrinkend katje met stenen gooide, zou het kunnen vertellen. RIE v. R.

over een paar uur Selma Lagerlöf een serenade komt brengen. Dat bericht brengt bij alle waardeering toch wel eenige consternatie. Men wil den vriendelijken zangers toch koffie en broodjes aanbieden. Er wordt om de laatsten naar Sunne getelefoneerd, en het geheele keukenpersoneel van Mårbacka wordt aan het werk gezet om koffie te maken. Daar belt Karlstad op, de hoofdstad van Värmland: over drie dagen komt de gezant uit Letland de schrijfster een decoratie brengen, die uit Tsjecho-Slowakije haar een vertaling aanbieden van haar roman Anna Svärd, gebonden in blauwe zijde, waarop met gele zijde, de Zweedsche kleuren, door eenige dames uit dat land de titel is geborduurd. De gezanten zullen begeleid zijn van hun dames; de secretaris van de Fransche legatie komt mee, om hulde te brengen aan de groote schrijfster en ook de consul-generaal van Letland en Finland. Als de ontvangdag is aangebroken, is het weder op Mårbacka alle hands on deck. Het hooge gezelschap zal het noenmaal blijven gebruiken, en er worden koks ontboden uit Sunne voor de beroemde hors-d'oeuvre, die uit niet minder dan 26 gerechten bestaan zal.

De gastvrouw heeft haar gasten aan tafel in het Fransch en Duitsch toe te spreken, wat ze buitengewoon mooi, iets sympathiek-verlegen doet.

Zoo stroomt het van alle kanten naar haar toe gedurende de zomervacantietijd. Op 5 Juli

van datzelfde jaar heeft Selma Lagerlöf bezoek gehad van den kroonprins en de kroonprinses van Zweden met gevolg, die haar de bijzondere eer aandeden bij haar het middagmaal te gebruiken op hun officiële reis door de provincie Värmland.

Zoo vergaan de drukke zomermaanden. Tegen zes uur ongeveer houdt de stroom van bezoekers op. Oef! dat is vermoeiend geweest. En we dreutelen rustig de moestuin door, bekijken de vruchten, vooral de appels worden nauwkeurig nagezien. Selma Lagerlöf zal ze later, voor zoover dat gemakkelijk gaat, zelf plukken. Peren willen er niet goed heelemaal rijp worden, wel frambozen en kruisbessen, en we wandelen het boschje achter de moestuin eens door, waar Selma Lagerlöf op haar 15de jaar haar eerste gedichtje maakte tot haar niet geringe verrukking, dan de groote weg een eindje op tot aan de „Ruststeen“, waar „mijn Grootmoeder haar geluk vond, omdat zij op die plek door mijn Grootvader, Daniël Lagerlöf, ten huwelijk werd gevraagd“, en dan langs het huisje waar Hans Anderson, de ongelukkige „keizer van Portugal“ woonde, terug naar huis, steeds op de voet gevolgd door Liss, de trouwe Schotsche herdershond.

Tot slot van den dag een spelletje Patience en dan ter ruste na een veelbewogen dag.

Later hoop ik u een winterdag op Mårbacka te beschrijven, met al de intimiteit daarvan.

CHRISTINE DOORMAN.

portretje

Ze is klein, en ze loopt een beetje krom. Haar grote schoenen krullen om aan de punten, en haar zwarte mantel is van een onheuglijke mode. Ze sloft 's morgens in de donkerte al langs de straat, met haar pakje in courantenpapier onder de arm; en 's avonds, als de lantarens aangaan, sloft ze nog ergens aan 't andere eind van de stad langs de huizen. Ze is zwijgzaam, en stipt als een klok. Onder de zwarte mantel zit een oude japon, zoals niemand die meer draagt, en in het krantenpapier zitten een schort en een paar pantoffels. Zij is altijd de eerste, die binnenkomt, en de laatste, die weggaat, in de grote paleisachtige kantoren en banken. De aardige knappe kantoorjuffertjes lachen een

beetje om haar, en doen ook wel eens medelijdend-vriendelijk. — Zij dweilt. Zij dweilt kilometers gangen, zij boent hectaren vloer, haar leven lang. Zij kruipt haar dagen door op de knieën, zonder opzien. Zij zingt nooit, als de jonge werksters, met haar zijden kousen en flodderjurken. Zij zwijgt, en dweilt, en boent. — Tot ze op een dag niet meer verschijnt. Zij is dood, en de mensen zeggen: Hé! Alsof zij er nooit over nagedacht hebben, dat zij ook wel eens sterven kon. Er komt een jonge werkster bij, dat is heel eenvoudig. Maar de gedweilde gangen zijn voortaan groezelig, en de vloeren worden nooit meer heelemaal blank.

RIE VAN R.

132

langzaam uit... Maar voor velen is geen bed gespreid, sommigen van hen drinken zich zat om in een roes hun ellendig bestaan te vergeten en vallen neer onder een der Seine-bruggen, anderen lopen hongerend en nuchter in de nacht door Parijs.

Vol majesteitelijke rust doemt vlak voor ons de Notre-Dame omhoog, stil vloeit de Seine tussen de hoge kade-muren, verlaten liggen de straten om ons heen, geen sterveling is er te zien, maar als wij stoppen, dan is het of ze uit de grond oprijzen, zo komen van alle kanten de gestalten op ons af.

Men ziet tussen de dronkaards en wrakken, mensen, die men haast geen soep durft aanbieden. Een oude heer, z'n witte haar keurig in een scheiding, in een sjofele jas van goede snit, steekt stil z'n smalle hand uit naar het ijzeren pannetje en het brok brood, en een eenvoudig vrouwtje, gekleed in een zwarte japon, zonder hoed, zonder mantel, bedankt verlegen en verdwijnt even haastig als ze gekomen is...

En nog steeds naderen er anderen, van onder de Seine-bruggen komen ze suf en stijf omhoog gekrabbeld, uit sloppen en gaten duiken ze op, ze zetten zich op het natte muurtje, waar een ijzeren hek op rust, en tussen hen in zit ook een meisje van misschien twintig jaar, dat letterlijk het verse brood verslindt. Het is een vergadering van wel vijftig eters en er tussen staan vol belangstelling een zestal agenten, die twee aan twee van verschillende kanten nieuwsgierig zijn aan komen wandelen.

Het Licht der wereld.

Als alle soep is uitgedeeld, als niemand meer om een nieuwe portie vraagt, wordt de vergadering opgeheven.

Ze gaan weer terug naar de Seine-bruggen, ze verdwijnen in de sloppen. De wind is koud en het begint weer te regenen. De heilsoldaten tuffen weg, nadat ze eerst voor de jonge Zweedse, die om haar belangstelling voor maatschappelijk werk de tocht eveneens heeft meegemaakt, en mij, vol goede zorg een taxi hebben aangeroepen. Maar wij sturen de taxi weg en volgen een vrouw in lompen. Snel en gebogen gaat ze voor ons uit om tenslotte in een stinkend slop een plaats achter een hoop stenen te zoeken. Natuurlijk krijgt ze het geld om deze nacht in elk geval logies te zoeken, maar of ze het gedaan heeft weten we niet... De nacht is bijna voorbij en nieuwe nachten zullen volgen, altijd maar weer nieuwe nachten, tot die ene nacht komt, dat ze niet meer van achter haar steenhoop zal opstaan. En dan, wat dan? Zal dan voor haar de Nieuwe Dag stralend schoon aanbreken, of zal ze verdrinken in de Eeuwige Nacht?

Wie van hen weet van het Licht der wereld en kent de Liefde van den Heiland? Dat is de ontzaglijke verdienste van het Leger des Heils, dat men den mensen niet alleen voedsel en onderdak geeft, maar hen ook bekend maakt met een onvervreemdbaar geluk en een eeuwige zaligheid.

En wij, wat doen wij voor de wrakken der maatschappij?

portretje

Zij heeft brutale pony, en brutale ogen, en een brutale stem. Zij draagt een rode muts op één oor, en de dunne mantel met het goedkope bontje is armzalig van mislukte elegance. Zij staat de ganse lange dag te strijken in de lauwe broei-hitte van een wasserij. 's Avonds, in de tram naar huis, heeft zij stekende voeten en een grauw-vermoeid gezicht, en de nette passagiers schuiven angstvallig uit haar nabijheid. Zij ziet het, en wreekt zich met brutale luidrugtigheid. Zij wreekt zich altijd. Op het kleine, benauwde kamertje thuis met een nijdig gebaar, waarmee zij haar weeggeld neersmijt; met de driftige scheldpartijen om

een kleinigheid. Op de tirannieke, grauwe fabriek wreekt zij zich met de helblauwe kunstzijden sleepjurk, waarmee zij 's Zaterdagavond langs de regenstraten flaneert. Alles is onecht aan haar, van de opzichtige prullige slangenleerschoenen tot de brutale schaterlach, waarmee ze de slenterende jongens achter zich aanlokt.

Maar soms ontglipt haar opeens de tartende bravoure: als ze in de tram onverhoeds in de grote wijze ogen van een rond babygezichtje kijkt. Dan kan haar felle blik plotseling zacht worden, en glimlacht zij overrompeld. En haar grove luidrugtigheid daar vlak overheen verbergt een brandende hunkering.

RIE VAN R.

tot zijn vrouw begeerd wordt, hetgeen heel spoedig geschiedt, als de partijen het eens kunnen worden; de dochters van bemiddelde ouders blijven bij hen in huis tot een eventueel huwelijk, maar moeten toch werken, want de praktische Japannees houdt zich steeds aan de beantwoording der nuchtere vraag: waarom? waartoe? wat te doen? met welk succes? Wie niet werkt is bij hem niet in tel, onverschillig of die hij of zij rijk dan wel arm is. Gewerkt en geproduceerd moet er worden!

De emancipatie van de vrouw werkt in het land der „Rijzende Zon“ sneller door dan in China en de landen van Achter-Indië. De dames op straat blijven er zelfs met meer aandacht de reclame's voor de periodieke verkiezingen bestuderen dan de mannelijke staatsburgers van Japan, en voor de volksvertegenwoordiging tonen zij vooral in het openbaar de grootste belangstelling. Ook wat de verzorging binnenshuis betreft, profiteren zij van de moderne hygiëne: afschaffing der oude houtskoolvuren in de antieke koperen bekkens en vervanging er van door elektrische verwarmingstoestellen; vervanging van de karakteristieke houten klepperschoentjes (opanken!) en strooien sandaal-tjes door rubberschoeisel; verbetering in de

kleding, ligging en dekking. Om niet te vergeten de voortbeweging, het vervoer met de goedkope Japanse autootjes: two-seaters en en grotere wagens. Wat echter bleef, zijn de houten en bordpapieren wanden der Japanse huizen, en de verschrikkelijke aardbevingen en taifoens van 1923 te Tokio en Jokohama hebben doen zien, dat ander bouw materiaal voor de geteisterde streken nog rampzaliger gevolgen zou gehad hebben. En daardoor bleef ook de reumatiek door het kille trekkerige huis — zo onaangenaam in de Japanse winter. De houten schuifwanden staan des zomers meestal open, doch 's avonds en des winters gaan zij doorgaans dicht, terwijl het stenen bijgebouwtje de kostbaarheden en waardevolle stukken bergt, als bij ons de kluis. A. H.

portretje

Ze is een mager, schutterig kind met spriethaar en onbegrijpelijk grote voeten. Ze is pas van school, en kan zo ongeveer niets anders dan met deuren slaan en halve serviezen breken. Ze heeft een schelle stem, waarmee ze met succes opzingt tegen de meest energieke schilleboeren, draaiorgels en visventers, die het huis passeren. Ze is zo onhandig als een jong veulen, en doet bij voorkeur de deur open in een drijfmat schort

en met een coiffure, of ze zo uit de gracht is gevist. Ze zou het liefst de tafel dekken, alsof 't een picnic binnenshuis gold, en haar vocabulaire wedijvert met die van een straatjongen. Geheugen schijnt ze slechts bij vlagen te bezitten, maar haar vrijmoedigheid laat niets te wensen over. Mijnheer ergert zich doorlopend over haar, en vraagt zijn vrouw kregel om de andere dag, waarom ze dat wicht eigenlijk nog een dag langer in huis houdt. Maar zij glimlacht, en vergeeft haar de gebroken borden en de overgekookte melk. Om het roerende geduld, waarmee dat linkse luidruchtige wicht een drenzend kereltje een uur lang neuriënd in slaap kan sussen. Om het koude kopje thee met het voetbad, dat zij naast haar bed vond staan, toen zij op een middag met ondraaglijke hoofdpijn doodmoe „eventjes was gaan liggen.“

RIE v. R.

de tekening haast niet te eenvoudig kan zijn in dit geval. De zijkanten worden gewoon doorgetrokken.

Bij het opzetten van een detail doet men het beste eerst de schets op ware grootte over te tekenen, na eerst goed na te gaan welke grootte van hoek in verhouding het mooiste op uw kleet is (zet u het vooral niet te groot op!). De uitvoering moet dan ook fijn van effect worden, niet alleen in steek, maar ook van kleur. De steken mogen evenmin als het werkmateriaal, ooit grof wezen. Is de ondergrond grof, dan werkt men over een kleiner aantal draden.

De nieuwe opgaaf is nu deze: 1e. de uitvoering van een van uw beste hoeken (zo nodig vereenvoudigd of uitgebreid) in opennaaiwerk in samenwerking met vulsteekjes. Dit kan ook geheel in één kleur of alleen in wit uitgevoerd worden. Hierin bent u geheel vrij, dus probeert u maar eens; 2e. een andere,

zonder openwerk versierde hoek op grovere stof. Geheel ander materiaal dus en bovendien een nieuwe kleur- en steekcombinatie. Hiervoor kunt u dezelfde tekening gebruiken, óf, indien u tijd en lust hebt, een nieuwe hoek tekenen.

Verder nog als extra een oefening in het kleuren kiezen. Deze maand zult u bij uw werk twee verschillende lapjes ingesloten vinden.

Ieder van u bezit wel restjes wol, perlgaren, zijde of splijtgaren. Kiest u nu eens bij ieder lapje 3 kleuren uit. Ik hoop, dat u dit laatste geen kinderachtige opgaf zult vinden, want zo heb ik het in het geheel niet bedoeld! Dus uw werk weer, liefst vóór 24 Mei inzenden (porto insluiten).

ATELIER „DE DRIEHOEK“.

Adres: J. F. Meijer, Uiterwaardenstraat 314, Amsterdam-Zuid.

portretje

Zij gaat de treden van het brede stadhuisbordes op, het kleine bruidje aan de arm van haar bruidegom. Vlak voor haar is juist een andere bruid naar binnen gezweefd, in een wolk van tule en witte charmeuse, met een paarlen kapje op haar geonduleerd kopje en orchideeën in haar witte glacé-handjes. En het publiek, de dikke vrouwen met een kind op de arm, de slagtersjongens, de schoolkinderen en de werklozen, hebben met open monden gestaan, als bij een vuurwerk, en eenparig gezucht, dat dit nou toch een effettieve echte bruid was. En dan komt zij, het kleine ding in haar blauwe beste mantelpakje, met het nieuwe strooedje van een rijksdaalder, en witte, niet al te florisante asters in haar garen handschoentjes. Zo gewoon maar lopend — dat is 't eerste verdiend, waar jongen? — aan de arm van haar bruidegom in zijn beste colbertje en zijn zie-je-dat-een-gewone-vilthoed. En het publiek kijkt misprijzend en een tikje vijandig, alsof ze, wederrechtelijk, van een hun toekomstige attractie zijn beroofd.

Maar zij ziet het niet. Zij straalt, straalt als de zonnige Meidag zelf. Ondanks de prijsgegeven dromen van witte japon en sluier, ondanks het eigenlijk wel héél kleine wachtende huisje, en het salaris, dat je niet hardop durft te noemen. Zij hoort het afkeurende gemompel niet; zij hoort slechts één vraag, die al duizenden jaren oud is: „Zult gij met dezen man trekken?“ En zij slaat haar glanzende ogen naar de hemel, en antwoordt, even vastberaden als haar donkere zuster van duizend jaren terug: „Ik zal trekken!“

R. v. R.

312

uit elkaar. Papa heeft de overwinning behaald. De vreemde indringer druipt stil af naar zijn eigen domein, waar ik hem gauw de rest van mijn voorraad toegooi. Vader waterhoen paradeert nog even met een krijgshaftige houding en overwinnaarsblik.

Dan gaat hij weer naar zijn kroost, want het is vandaag een gewichtige dag. Ook de half volwassen hoentjes gaan naar het nest en dan mag ik warempel één van de eerste zwemlessen van de kuikentjes volgen.

Eén voor één komen de kleintjes angstig fladderend op de rand van het nest zitten. Ze zijn roodachtig van kleur. Tot m'n schrik tel ik één, twee, drie, vier, vijf — kijk nog eens goed — het nest is leeg, en er zijn er tien geweest. Nu hebben die ellendige ratten al de helft opgegeten. Snoeken zijn ook dol op de kuikentjes.

Eindelijk drijven er drie kleine molletjes op het water, de twee anderen durven niet en zoeken voor zoveel benauwende emoties bescherming bij moeder. Keurig, drie aan drie door het eerste broedsel geflankeerd, ploeteren de kleintjes nog wat onhandig vooruit. Vader waterhoen besluit de stoet. 'n Minuut of vijf en 't is voorlopig lang genoeg geweest. De kuikentjes worden weer veilig bij moeder de vrouw afgeleverd. Papa gaat op de rand van het nest zitten en voert zijn vrouw nog een lekker hapje. De grote kinderen hebben hun plicht gedaan en gaan

op avontuur uit.

Plotseling begint Bubbles te blaffen. 'n Paar jongens, die met een bal spelen, komen aanhollen. Een bal is voor de speelse Bubbles een tergend gezicht, en dan vast te moeten liggen! De bal rolt vlak voor hem neer, bijna had hij hem kunnen pakken. Bubb jankt. En ineens is de morgenrust aan flarden. Het sprookje is uit. Vader waterhoen duikt beschermend wat dieper over het nest. Even op de grote kinderen letten. Verdwenen! — Dacht je dat? — wel nee, die grapjassen hebben zich alleen maar tussen het riet verstopt, met hun lange tenen klemmen ze zich daaraan vast. Alleen hun kopjes steken nog boven het water uit, daar zie ik er al een. Z'n pientere kraaloogjes volgen al mijn bewegingen. Zo gauw de stoeiende luidruchtige jongens verdwenen zijn en hun lawaai-rige kreten niet meer tot hier doorklinken, zwemmen zij weer rustig rond.

Ik kijk op m'n horloge: bij achten, dan wordt 't ook tijd voor ons ontbijt. Ik maak Bubbles los en geef hem een pluim, omdat hij zich zolang koest heeft gehouden. Uit dankbaarheid springt hij als een dolleman tegen me op. En beetje angstig kijk ik naar m'n pas schone jurk, wacht, ik heb nog 'n oude tennisbal in m'n mandje. „Pak 'm, Bubb.“ Bubbles vliegt hem achterna. In regelmatig cadans flappen zijn zachte zijige oren op en neer.

portretje

Een smal pips snuitje met ernstige lichtblauwe ogen; twee sprietige vlechtjes met veterbandjes onder een verschoten alpino-mutsje; twee magere katoenen kousenbeentjes onder een rossig verschoten cape — zo gaat ze elke morgen de lange straten door naar school. Gáát — nee, ze gaat niet. Ze heeft haar vaste pasje van drie dribbelende stapjes en een huppelsprongetje. Dat gaat natuurlijk veel gauwer. Een mooi kindje is ze niet, o nee, en eigenlijk is ze ook wel heel erg dom. Ze kan nooit onthouden, hoeveel zeven maal acht is, en om de twee r's in „broertje“ allebei te onthouden is teveel van haar gevegd.

Zo op het oog is ze dus eigenlijk maar een heel onbeduidend klei meisje. Maar wat zou de lange straat moeten beginnen, als zij op een morgen eens niet langs kwam huppelen? De dikke postbode en de melkboer en de asman zouden hun vaste, ernstige knikje niet krijgen, en hoe zouden ze dan plezierig hun werk kunnen doen? En wie zou er voor de dikke poes van 't eerste hoekje moeten bellen, als zij niet op haar tenen bij de bel klom? En wie zou er in 't vrije kwartier bij dat kleine manke jongetje op de bank moeten gaan zitten, terwijl al de anderen dol aan 't spelen zijn?

R. v. R.